

אג'אנג רומנו אנייר

(המקור באנגלית תחילה, ולאחריו תרגום לעברית)

Hi, I'm by the name Ajang Romano Anyar, I would like to share my testimony with you as a request.

I'm from South Sudan and deported from Israel in the year 2010.

After the deportation from Israel, we did not know what the solution will be cause it's like we were sentenced to death.

It is during the worst time of our life that you will get to see the true colours of the people who say they care and by the end of the day they give up and let you go.

My mom and my dad who is the breadwinner couldn't afford the basic needs nor take care of siblings who are younger than me, life began to be tough here in Kakuma.

Few years after we were deported from Israel, I faced a lot of challenges as a first-born child I started getting a lot of serious illnesses like Tuberculosis, Anaemia.

I loss blood twice a year I also feel weak and tired throughout the year

My dad who is the head of the family couldn't afford the money that are needed in the hospital After some few hours in the hospital, I saw a doctor carrying something that looks like a blood, and it was. That day still lingers on my memory like a crucifix on the bishop's neck. I didn't know whether I will resist again but by God's will I made it. My eyes wasted away because of grief, it grows weak internally and externally 😞😞 because of all those things that are happening to us, for the lord has heard the sound of my weeping 😭😭 hope things will change soon.

Since we were expelled from Israel our life began to be tough and tougher my parents can't take the children to school nor afford food for the kids due to lack of fund. My dad can't also find a job cause he is an illiterate man, he also abandoned his home to Kakuma for some few days because of conflicts in the nation, dad lost everything including his siblings.

Suffering is beyond the level of description.

I always talk to myself by saying why were we deported? But I don't get the answer. We who were deported from Israel were sentenced to death, hunger and diseases that are dangerous. Life wasn't friendly at all.

I admire a person by the name Bulles Gai who always show kindness and help others especially us no matter if they are struggling with their own problems, they are truly a gift to the world.

We who were deported from Israel deserve a simple life without stress or worry. I don't need a lot of stuff, I just wanna be happy.

We cry not because we are weak its because we have a heart and deserve a good environment.

The only way that I hope is in the book of Jeremiah 29:11 go and read that chapter.

I'm by the name Ajang Romano Anyar, Dad's name Romano Anyar Akol, Mom's name Gong Deng Atak, Uncle's name Ajang Dhurjang. I'm a 20 years old boy in Kakuma refugee camp in Kenya.

תרגום דבריו של אג'אנג לעברית:

הי, שמי אג'אנג רומנו אנייר, אני רוצה לשתף בעדות שלי, לבקשתכם.

אני מדרום סודן, וגורשתי מישראל בשנת 2010.

אחרי הגירוש מישראל, לא ידענו מה יהיה הפתרון כי זה היה כמו גזר דין מוות.

בתקופה הקשה ביותר בחיים תראה את פרצופם האמיתי של האנשים שאומרים שאכפת להם, ובסופו של דבר הם מוותרים ונוטשים אותך.

אמי ואבי, שהוא המפרנס, לא יכולים להרשות לעצמך את הדברים הבסיסיים ביותר, ולא לטפל באחים הצעירים שלי. החרים קשים פה בקאקומה.

שנים אחדות אחרי שגורשנו מישראל, היו לי הרבה בעיות בתור הבן הבכור. התחלתי לחלות במחלות קשות כמו שחפת, אנמיה. איבדתי דם פעמים בשנה, ואני גם מרגיש חלש ועייף במשך כל השנה. אבי, שהוא ראש המשפחה, לא יכול היה לממן את הטיפול הנחוץ בבית החולים. אחרי כמה שעות בבית החולים ראיתי רופא שנושא מה שנראה כמו דם, וזה מה שזה היה. לא ידעתי אם אוכל עוד להחזיק מעמד, אבל ברצון האל הצלחתי. היום הזה עדיין תלוי על זכרוני כמו צלוב על צווארו של הבישוף.

העיניים שלי עייפות מלבכות מרוב צער, הן נחלשות מבפנים ומבחוץ בגלל כל הדברים שקורים לנו, אבל אלוהים שמע את קול בכיי. אני מקווה שהדברים ישתנו בקרוב.

מאז שסולקנו מישראל, החיים שלנו הפכו קשים יותר ויותר. ההורים שלי לא יכולים לשלוח את הילדים לבית הספר, וגם לא לקנות אוכל לילדים, כי אין להם כסף. אבא שלי גם לא יכול למצוא עבודה, כי הוא אינו יודע קרוא וכתוב. הוא עזב את הבית שלו (בדרום סודן) כדי ללכת לקאקומה לימים ארוכים בגלל סכסוכים באומה. אבי איבד הכל, כולל את האחים שלו.

הסבל הוא בל יתואר.

אני תמיד אומר לעצמי למה גורשנו? אבל אין לי תשובה. אנחנו שגורשנו לישראל נדונו למוות, לרעב ולמחלות מסוכנות. החיים לא היו ידידותיים כלל וכלל.

אני מעריך אדם בשם בול גאי, שתמיד מפגין טוב לב ועוזר לאחרים, במיוחד לנו, גם כאשר הוא מתמודד עם הבעיות שלו עצמו. הוא באמת מתנה לעולם.

לנו, שגורשנו מישראל, מגיעים חיים פשוטים בלי לחץ ודאגות. אני לא זקוק להרבה דברים, אני רק רוצה להיות מאושר.

אנחנו בוכים לא משום שאנחנו חלשים, אלא משום שיש לנו לב, ומגיעה לנו סביבה טובה.

הדבר היחיד שאני מקווה לו הוא ספר ירמיהו, פרק כ"ט, פסוק 11. קראו את הפרק הזה.

שמי אג'אנג רומנו אנייר, אבי שמו רומנו אנייר אקול, אמי שמה גונג דנג אטאק, דודי שמו אג'אנג דורג'אנג. אני בן 20 ממחנה הפליטים קאקומה שבקניה.